

Església = individu o comunitat ?

Un dia m'explicava un amic botiguer el què li deia un veí del seu poble: «Ja fa temps que seria client de casa teva si no anessis a missa, perquè els que aneu a missa sou uns hipòcrites». La gent gran encara es recorda de molts fets d'abans i de després de la guerra, i es miren l'Església molt lligada amb un sistema amb el qual no acaben d'estar d'acord. Més encara quan n'hi ha alguns que van a missa precisament per a manifestar que estan d'acord amb el sistema. «Els que van a missa són uns aprofitats de la situació». No parlem dels capellans, evidentment, que «són els que viuen enredant a una colla de babaus que es creuen el que prediquen i no fan».

Un cristià dels «avançats», dels que parlen de comprometre's, després d'una conferència sobre el paper del laic a l'Església es queixava que el significar-se en una tasca apostòlica comportava ésser assenyalat per tota la gent del poble i així quedava marcat per sempre. El capellà, significat i marcat fins el capdamunt, fins i tot per raó de la seva professió, esdevé el professional de l'Evangelí, que alguns es miren per damunt de l'espatlla, altres intenten quedar-hi bé, i uns tercers, que podríem qualificar de bons cristians, li són amics; però, moltes vegades, més d'una manera personal que sentint-se corresponsables de la seva tasca.

Bona part del jovent —no pas tots—, sigui per intuïció pròpia o perquè ho han après dels grans, la primera reacció que tenen davant del capellà és de desconfiança. Val la pena d'escoltar-lo de tant en tant, per si en diu alguna que es pugui aprofitar, però alerta quan proposa accions a realitzar conjuntament. Aleshores el capellà es converteix —segons aquesta mentalitat— en la persona que intenta pescar gent per la seva causa. Cal evitar-lo. Més quan avui no està pas de moda col·laborar amb la causa dels capellans.

Així, doncs, el capellà va quedant l'home sol, envoltat només dels seus defectes. Esdevé el màxim, o l'únic, representant de l'Església a la llum pública. D'una Església que, retratada a través de la seva persona, apareix ben carregada de deficiències i incapaç de convèncer ningú. Amb aquesta càrrega pejorativa ja pot maldar, en els seus sermons i en els seus contactes personals, per una vida cristiana viscuda a nivell comunitari i per un Evangelí que traspui a través de tots els actes dels fidels perquè esdevingui un anunci de salvació davant de tot el poble. La majoria de vegades les seves paraules, encara que siguin una còpia fidel de la Paraula de Déu, cauen en el buit. Només se'n parla quan toca temes concrets de la vida moral, social o

política, perquè aquests presenten més abundància de material per a criticar-lo.

Entre tots hem convertit el capellà en un solitari, en l'home d'Església per exclusió de tots els altres. I això compromet la mateixa Església que pren una fesomia ben diferent de la que Crist li va donar. L'hem individualitzada mentre que la seva base de llançament és la comunitat. Déu va preparar el món per a la salvació a través de la història de tot un poble, Israel, fent amb ell un pacte d'aliança. L'acció de Jesucrist va consistir en formar una comunitat, la dels apòstols i els altres deixebles que el seguien i creien en Ell, i els va posar com a distintiu el precepte de la caritat, de la germanor. Podríem dir que el cristianisme és la religió del germà, que en Déu només s'hi pot creure unint-se a la fe de la comunitat eclesial. Si bé dins de l'Església són necessaris els Sants, perquè en un moment donat presenten una vivència personal de l'Evangelí que arrossega a d'altres, de cara a fora l'únic testimoni vàlid és el de la comunitat dels creients que dona una interpretació sobrenatural de la vida humana.

Ens cal refer de nou la comunitat amb vincles de fe i de germanor, que se senti responsable tota ella de portar a terme la missió de l'Església. Cal que tots aquells que volem ser conscients de la nostra fe i en sentim les exigències, ens trobem a fi d'ajudar-nos solidàriament a dur-les a terme. Cal que revisem junts la nostra vida a la llum de la Paraula de Déu per avançar comunitàriament vers un major coneixement de Crist, vers un testimoniatge comú més fidel a l'Evangelí.

El poble, cristià de rel, continuarà batejant els seus fills i celebrant el sagrament del matrimoni i anant a missa si cal. No es tracta de despreciar ningú ni de deixar els altres a la vorera del camí. Aquesta fe simple i senzilla del poble, sense gens de formació la majoria de les vegades, és una llavor que ha d'esdevenir un arbre. Però és condició indispensable que hi hagi qui regui i aboni la terra, qui estigui plantat ferm al seu costat per apuntalar-lo. Heus aquí la gran missió de la comunitat cristiana conscient que va incorporant en el seu si a tots aquells que es decideixen a prendre Crist per objectiu de la seva vida.

Però, alerta!, la comunitat cristiana no és un grup de perfectes. És un grup de persones carregades de defectes com tothom que, moguts per la fe, avancen donant-se les mans pels camins de vida que Jesucrist ens ha marcat. El testimoni d'aquest dinamisme és la força capaç de fer descobrir als altres la veritable fesomia del Crist i de l'Església.

LLUÍS FERRET

Taller de lampisteria

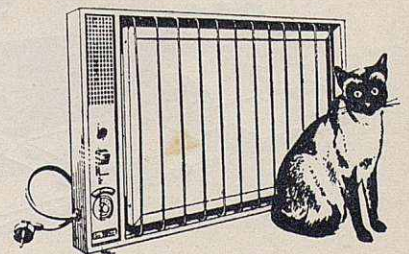
Exposición y venta de toda clase de aparatos electrodomésticos

isidro casals

Baterías cocina - Vajillas - Cocinas - Neveras

Estufas - Lavadoras superautomáticas

Vendedor oficial de: **sol-Thermic**^{sa} calefacción eléctrica

Usado por los astronautas americanos en sus viajes espaciales

El Rieral

Teléfono 45

SANTA EULALIA DE RONSANA